

LA TOMASA

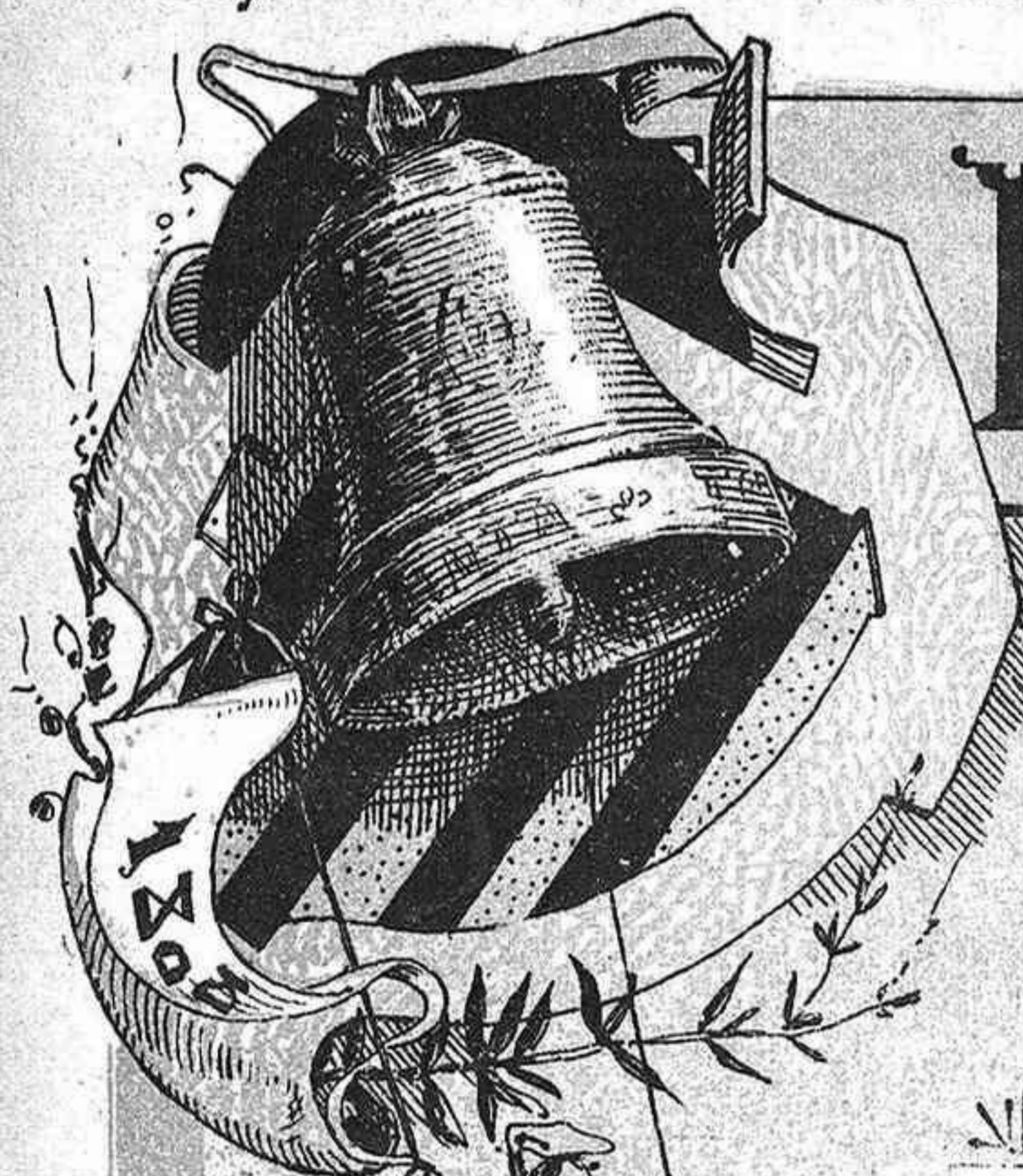
SETMANARI CATALÀ
FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo número per tot arreu

DIRECTORS:

LITERARI ARTÍSTICH
A. FERER Y CODINA RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 R^s al mes REDACCIÓ: Lleona, 4. ultim.

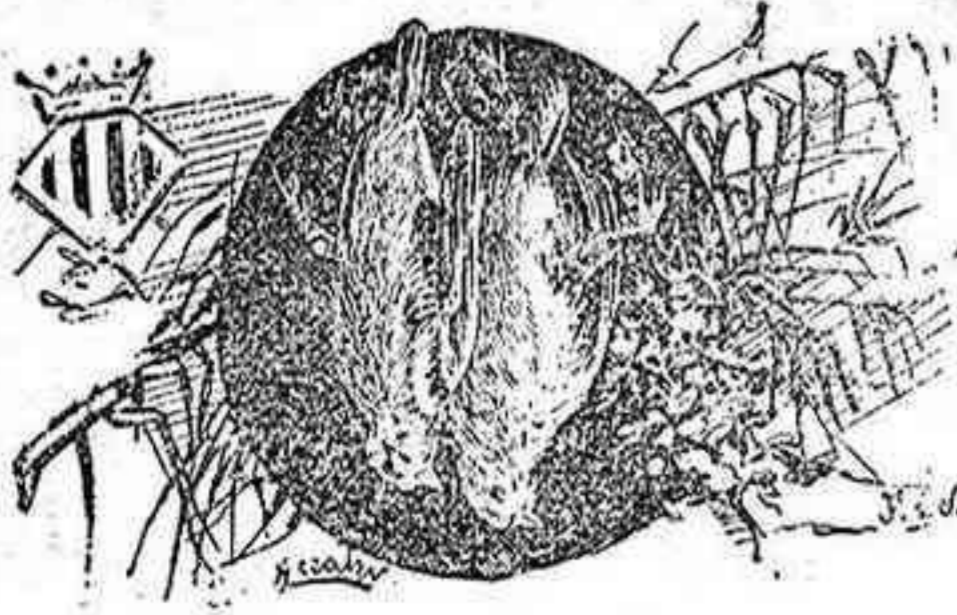

SRA. SVICHER

Té talent; per ulls, diamants
qu' atrauen las simpatías,
y un coll fet de melodías
qu' entusiasma als dilettants.
Diu frases com no sol dir
quí lo curs del art comensa,
y es, segons la fama pensa,
la Patti del porvenir.

Escaler

¡PARE DEL MEU PARE!

Jo, soch un jove que en quant á guapesa,—mal m' está 'l dirho,—no 'm deixo passar la má á la cara, per ningú. Fóra de dos ó tres cents clots de verola y dos berrugas al cap del nás, la méva fesomia es una hermosura *andando*.

Per lo que toca á lo restant del mèu cos no mes dech dirhos que, hi sigut molt sollicitat per pintors de totas castas, per servir de modelo. Sollicitats que no hi acceptat en deferencia al mèu pudor.

Y veuhen? sent un xicot tan admirable dintre 'l sexo lleig, soch l' home de mes péga, tractanse de questions amorosas.

¿Quí de vostés no haurá sentit contar conquistas fenomenals, asombrosas y fins á cert punt, patéticas?

Alló d' un taül que menja á las costellas d' una dona, es cosa que ningú ignora; cosa que veyém cada dia, cad' hora.

Hi ha taül d' aquests que quan li parlan de las conquistas de *Alexandro el Magno* se fa un tip de riurer. D' altres s' en veuhen que son la *nata y flor* dintre 'l género, que emprenen las conquistas al por major.

Jo hi conegut,—me deya l' altre dia 'l meu barber,—un xicot forner, fill del meu poble, que 's guanyava molt bè la vida sense necessitat de suhar la cansalada. L'hauria trobat, cada dia, de sis á déu del dematí pels voltants de la Boquería. Inútil dir, que 's dedicava al renglò de las rasas.

Tenia sempre en actiu servey, la friolera de vuit á déu *assessina-plats*, que, corresponian al seu amor ab varietat de finesas ja del regne vegetal ja del mineral. Aixó, sense contar que, de tant en tant, també hi queya algun palpís ó alguna llónsa.

Donchs, aquest taül se ficava, cada dia á la butxaca, de tres á quatre pessetas, y s' atipava com un rector de lo que li produhia 'l registre de cistells.

Encare més. Tenia un quartet en un quart pis del carrer de la Cadena, que no li costava ni un céntim: Va sapiguer cautivá 'l cor de la que l' hi havia llogat.

Quan á mi 'm refereixen un cas per aquest istil se m' afigura un quento de las *Mil y una noches*.

¿Y per qué? Perque jo, á pesar del meu incomparable físich y sólits coneixements (vaig arribar á passá 'l manuscrit gros) m' hi vist sempre derrotat en lo terreno del amor.

Un botò per mostra:

Després de haver sofert diferents desenganys, vaig posar molt d'afecte á una nena d' uns setze anys, filla d' una viuda bastant passadera.

Durant un any vaig ser lo *paganó* d' aquestas dos donas y d' algunas més, ja que, tot sovint convidavan amigas al café ó al teatro ahont molt á menut anavam. Pero, no 'm savia grèu; gastava la plata en cumpliment de la reina de 'ls mèus pensaments. Y d' altre part; corresponia ab tanta tendresa al meu amor, que si no li haguès pogut pagar alguna cosa, hauria quedat descontent.

Y aixís següent, y *etcétera... etc.*, vaig determinar ferla demanar pel meu pare, tranquil per naturalesa y viucho per estat.

Després de 'ls consells y advertencias de rúbrica, va prométrem, l' autor de 'ls mèus dias que, al dia següent s' avistaria ab la viuda, mare de la méva estimada.

¡Oh! ¡Quina felicitat!

Al endemá lo meu pare va dir-me:

—Xicot, ja m' hi vist ab la senyora Tuyas, y no dirias qu' hem determinat?

—¿Que se jó?

—Me caso ¿y no dirias ab quí?

—Ab la senyora Tuyas, potser.

—¡Cá, ni 'ls mils! Ab la séva filla...

—¡Pare! ¡Vosté!... ¡Vosté, gosa péndrem la promesa!

—Ja veurás; jo no vull perjudicarte. Pots casarte ab la séva mare.

La idea de que casantmi fóra pare del meu pare,—políticament parlant,—me va horroritzar!

CASQUET

26 Octubre 1888.

ANIVERSARI

Avuy fa un any, que morí per mi vilment degollada. Avuy fa un any ¡desgraciada! que va deixar de existí. ¡Deu meu! Li vaig enfonsá lo ganibét dintre 'l coll; encara tinch 'l bras moll, de la sanch que li raijá. Encara 'm sembla senti la seva véu malehida que per tot 'hont vaig 'm crida ab ronca véu: ¡¡assessi!! Encare veig sa agonía! Encare veig son patí! Encare veig ¡ay de mi! la seva sanch com corria!

Tinch un gros remordiment que no 'm deixa sossegar; puig no deixo de pensar que la vaig matar vilment.

Tenia fam la pobreta!... Va menjarse 'm l' esmorsá; y obsecat, la vaig matá,... Perdónam... ¡Pobre mixeta!

LLUIS SALVADOR.

Debém dir al senyor Alsina y Clos que per sobras d' original no podém insertar la carta que 'ns envía, pero sí contestarém á lo principal de ella dientli que si se li van retirar las campanadas sustituhintlas per altrás, fou per no trovar prudent l' insultar á una persona ausènt que no pot defensarse, y per no voler tampoch permetrer aquest luxu de tussuneria en molestar al escelent poeta honra de las nostras lletras, D. Frederich Soler (Pitarra), de qui segons informes, lo Sr. Alsina en tè rebudas algunas atensions y cap ofensa. Si el no permetrer aquestos abusos es fer pendrer al nostre setmanari un carácter distint del qu' ell s' havia proposat, li doném la rahò, com

tambè el deixém ab las sébas de que la seva literatura es la que ilustra y honra. (Pot ser no t'è qui l'alabi y vol fer feyna per la botiga).

Per lo que respecta al nostre actual Director, al admetrer la direcció del nostre setmanari 'ns ha exigit carta blanca que nosaltres li hem donat perque es conegut vell y amich dels avis.

Si un despít injustificat no haguès fet dir al Sr. Alsina, lleugeresas que li dispensém, li hagueram estés catifas per sortir de la Redacció, que som prou caballers per ferho, pero amich meu, el que sembra ortigas no pot esperar que li neixin rosas d'Alexandria ni pometas del Ciri.

Tocant al párrafo poch halagador que dirigeix á una part de nostre públich no li contestém pues la ofensa va dirigida á éll y no á nosaltres; si t'è poca educació artística y literaria esplíquili á n' éll que pot ser li contestará. Ja ho sap.

Ja s' acaban 'ls Tenorios! hi ha hagut de tot; alguns d' ells ni per conquistar criadas haguera servit. La sort que l' any que vè potser ja n' hi haurá algun de mort per sort del art y honra del bon gust.

Aquest any hem de posar el plumero á D. Teodoro Bonaplata y senyora Parreño perque se n' han endut la palma.

Dels Megias, Virgili, l' aplaudit actor del Teatro Romea; lo dia que várem serhi va fer una mort digna d' un actor de punta; no es pot desitjar mes art ni mes realisme La nostra enhorabona.

Home, Sr. Arcalde!... aquells globos del cantò del carrer del Alba!... que no els podria fer treurer?... Lo bon gust y el decoro crech que li enviarian tarjetas de felicitació... Déixils está els bitlléts, si es de Deu ja se 'n vendrán.

A propòsit dels bitllets:

Un calculista ens ha fet caurer en una cosa que de segur no hi ha atinat el Sr. Rius. Tenint necessitat el municipi de fondos, ara t'è á la má fer un gran negoci: no vendre cap bitllet y naturalment guanyaria tots los premis, ¡quina pensada!

Un dels madrilenyos qu' han vingut á visitarnos va preguntarli á un altre: Qué te parece Barcelona? á lo que va responder l' interpelat: La jaula, magnífica!... Y nosaltres vingán téchs, y funcions y tiberis y demanéu.

Que 'n som de pillos!

¿Han vist quina cara de llástima fa aquell cap de ninot que treu el nás per la caps-a-unci del Panorama Montserrat?

Pero amich Urgellés... per fer la propaganda del panorama, á qué treu nás qu' aquell ninot tregui el nás per aquella caps-a?

Qu' es idea de 'n Moragas?

Ens han preguntat si aquest Enrique Leida de «El Suplemento», es el que hi havia en «La Vanguardia.» Sí, el mateix. Després no sabem ahont anirá; y aixó que ho fa de franch. Oy, Andreu?

Aviat publicarem una galería de «Celebritats per derrera» veyám si 'ls coneixerán. Ja 'ls ajudarém ab una octavilla ad hoc.

D. Ricardo Montes de Alonso, ens ha manifestat que va á posar en estudi pel Teatro de San Boy la comedia en 3 actes «La má del Inglés ó La Xíula H.»

«La Nacion» va tirarli á «La Publicidad» un geperút entre camas que no sab com despenellegarsen.

Guasona!

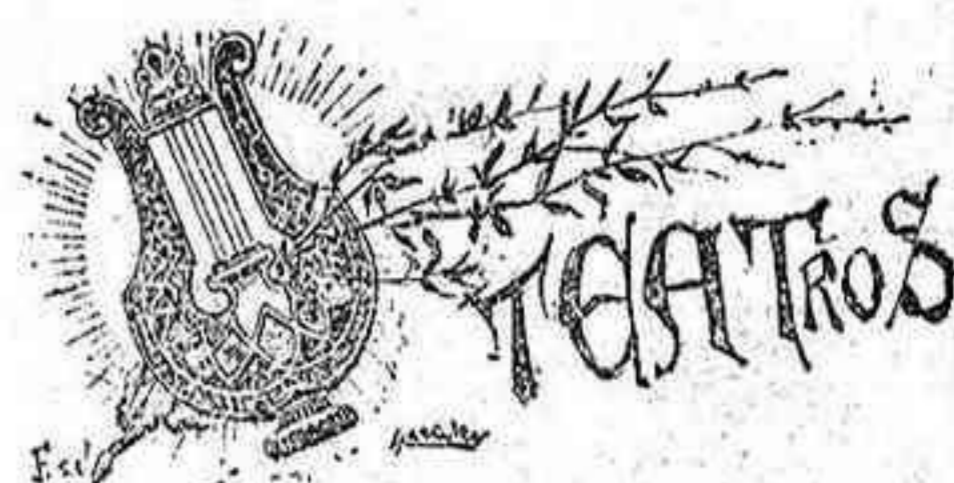
Remitit.

Sr. Director de *La Tomasa*
Molt senyor meu y amich: permetim preguntar per medi del seu ilustrat setmanari, á Don Enrique Leida, de «El Suplemento», cóm es que tinch que representar el paper de Ciutti, com éll vol, ó com vol lo seu autor Sr. Zorrilla, que l' ha creat, y davant del qual he tingut l' honor de ferho varias vegadas, ab lo aplauso de tant distingit ingeni,

quedo son affm. amich

FREDERICH FUENTES

Del modo que vol el Sr. Enrich, home! aixó no 's pregunta. Lo Sr. Leyda? Si l' any que vé farà pronóstichs!...

LO SENYOR MATXACA

Comedia en 3 actes de don
Teodoro Baró

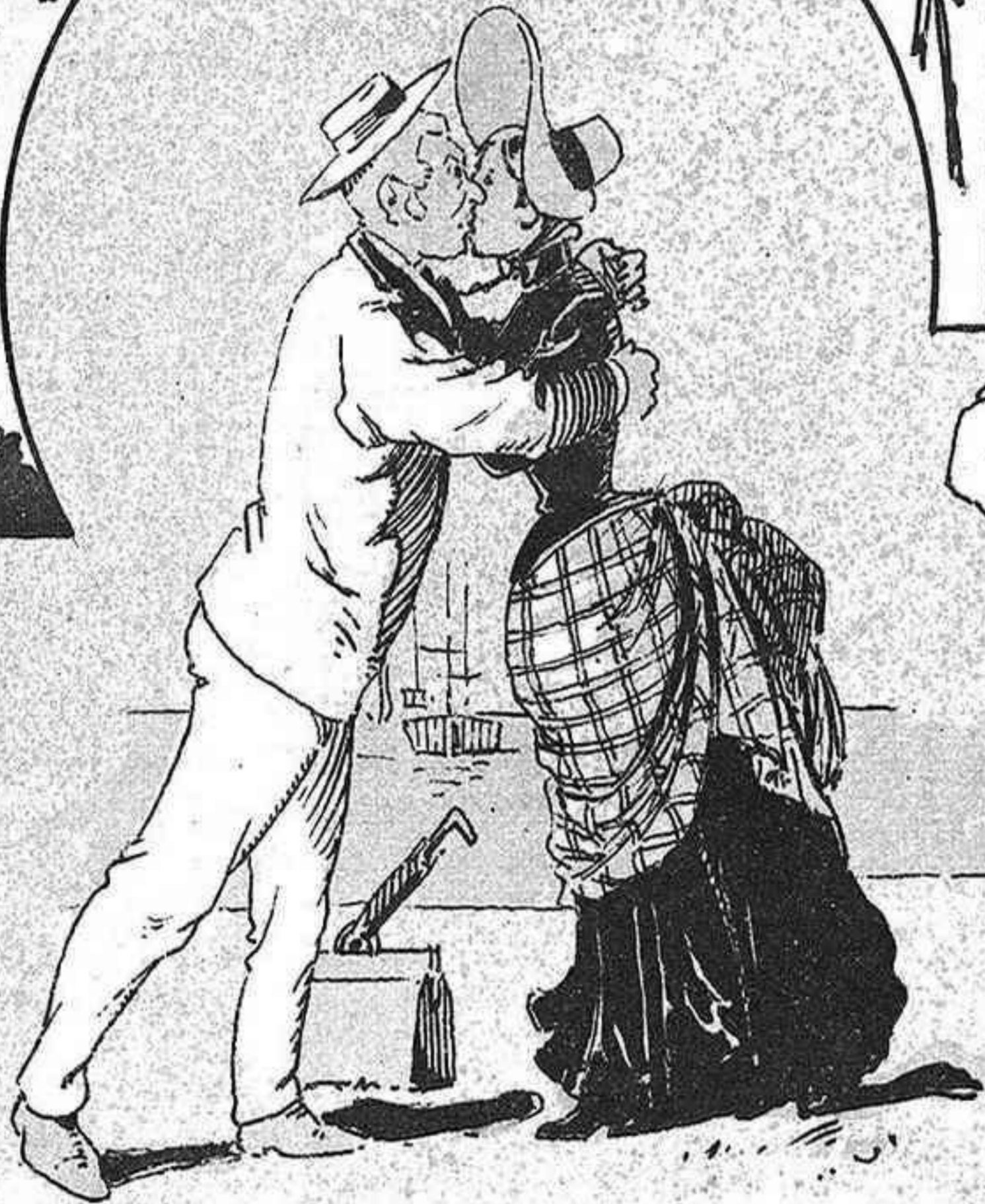
Molt ens desplaui la decadencia que s' observa d' algun temps á aquesta part, en lo Teatro Catalá, majorment recordant l' estat floreixent en que 's trovava ara alguns anys quan se succehian els plens aquells que davan animació y vida á nostre teatro regional; decadencia que si los directors y eucarregats de posar obras en escena no prenen una determinació séria, portará inevitablement el dia en que rés podrá curar el desprestigi en que haurá caigut una literatura revuda avants ab tant entussiasme y que en la actualitat comensa ja á mirarse ab indiferencia fins per los que eran entusiastas d' ella.

Encara lo públich, imitant á aquell malalt desahuciat que prova un medicament nou que li recomanan, acút á algun que altre estreno, y el cor dels verdaders amants del nostre Teatro, s' estreny de pena al veurer sortir del colisseo á la multitud disgustada per una nova decepció casi cada vegada qu' es dona una obra nova.

En lo que vá de temporada s' han donat á llum un drama, una comedia en tres acte y una pesa, anant sempre de mal en pitjor y aixó que segons informes, son en gran número las obras que la empresa guarda en cartera. ¿Es aixís com mira la Empresa del Teatro Catalá los seus interessos? ¿Es aixís com tenim d' acreditar nostre Teatro ahont t'è la vista ficsa no ya Espanya sola, sino los estrangers qu' han vist premiat un drama catalá en lo primer concurs espanyol en hont s' ha ofert un gran premi per la Regenta D.ª María Cristina?

La comedia estrenada lo dimars á la nit en lo Teatro Romea es una prova evident de quant deixém estampat, y es imposible, per no volerho calificar d' igno-

HISTORIA VULGAR

Despues d' una forta abressada...

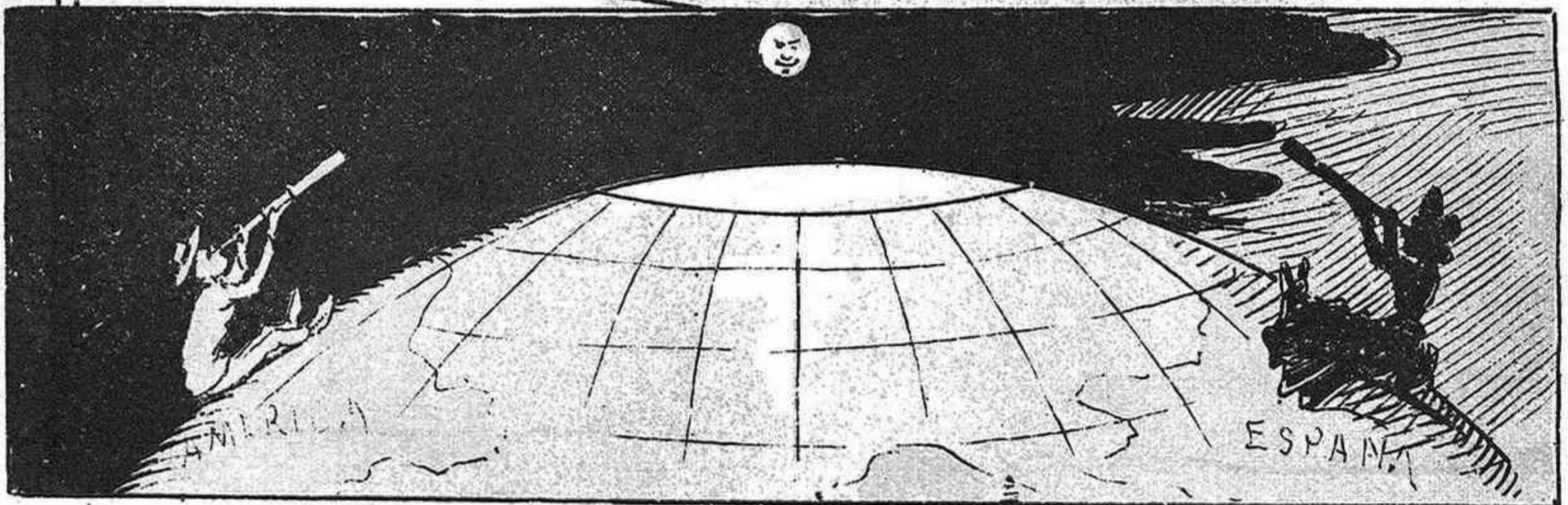
unas cuantas llágrimas. per amanir la despedida ;

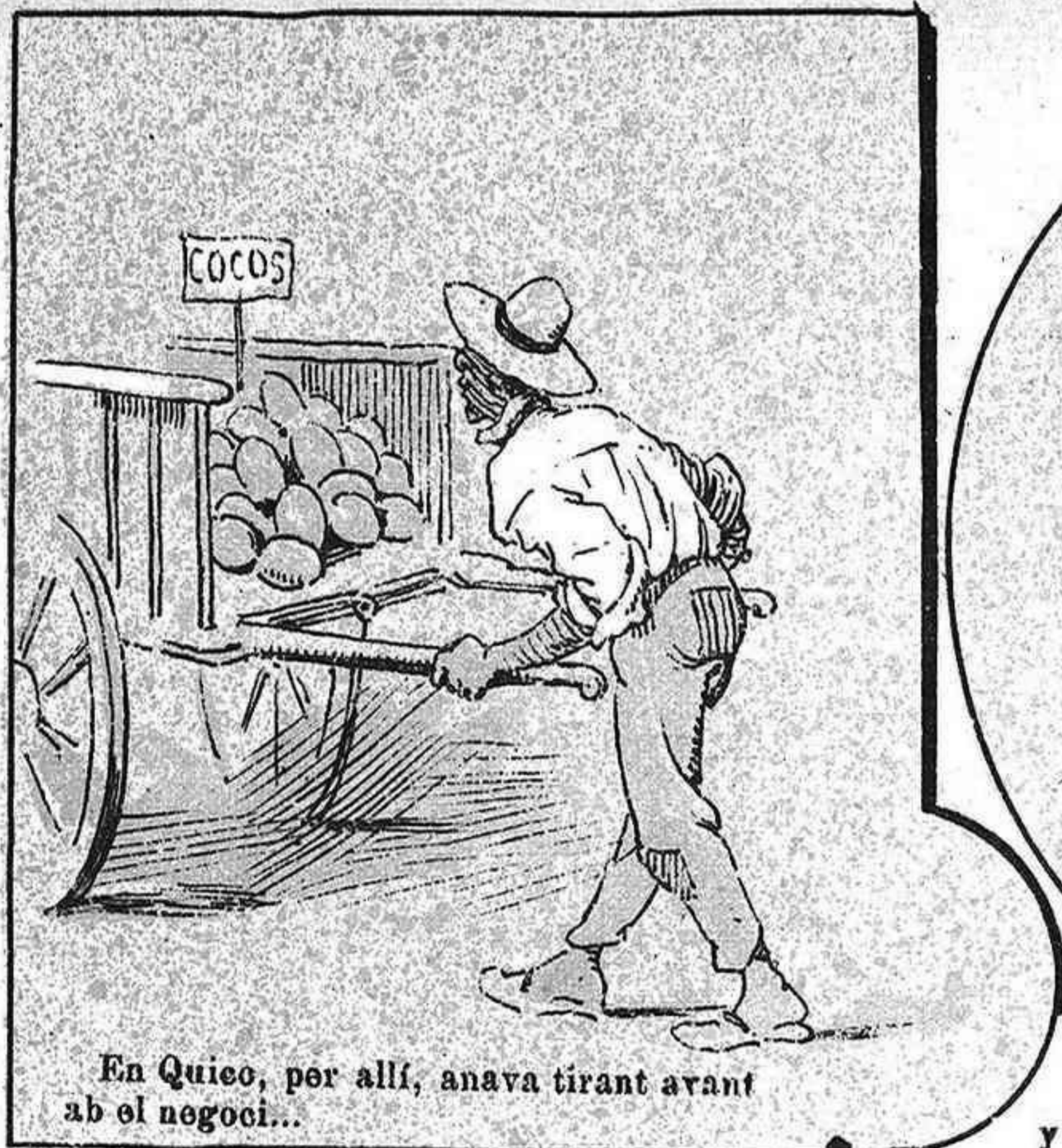
y 'l jurament solemne de que cada nit miraran la lluna, á la mateixa hora....

en Quico marcha á l' Habana á fer fortuna, deixant la Riteta desconsolada

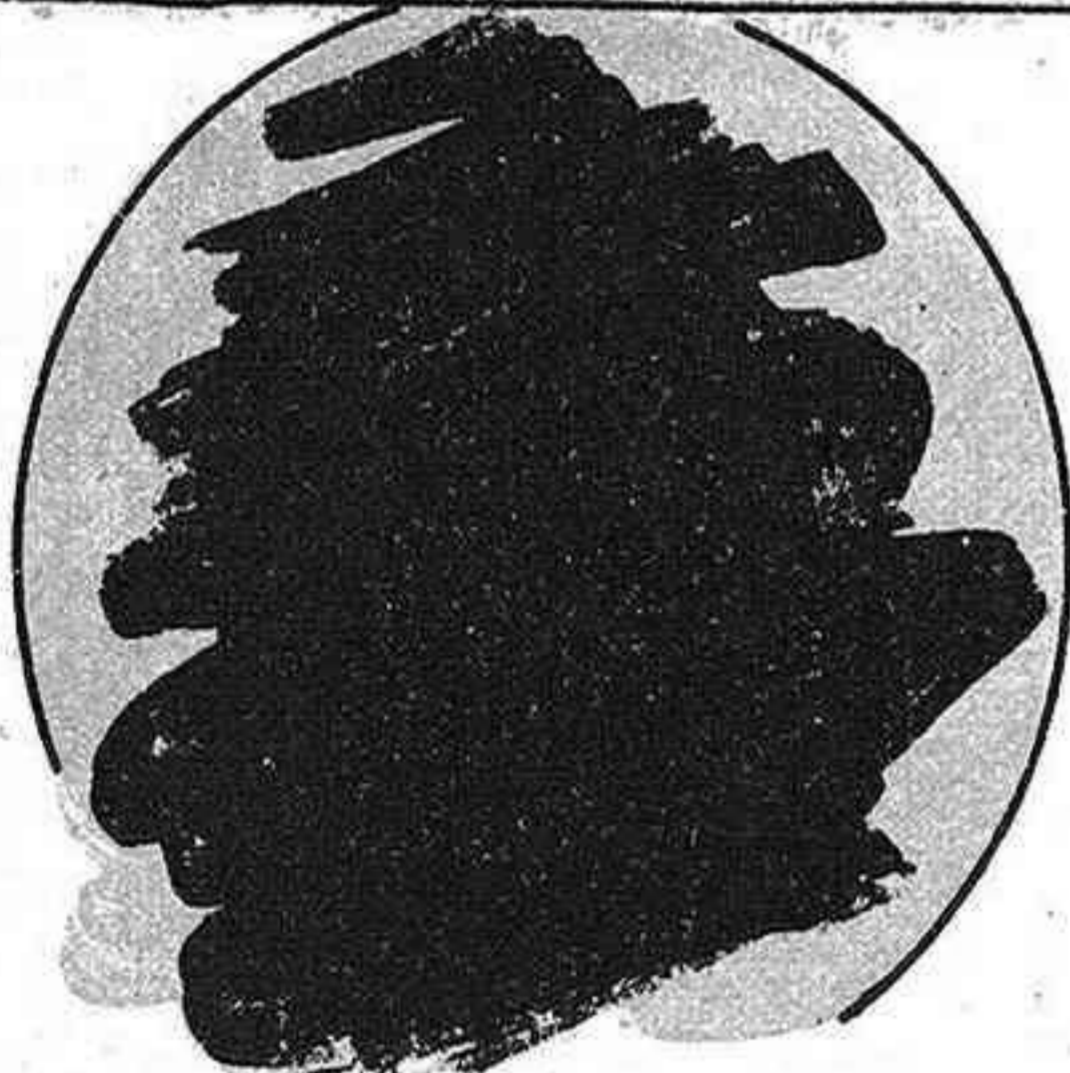
Van passar moltes nits y moltes llunas.

En Quico, per allí, anava tirant avant ab el negoci...

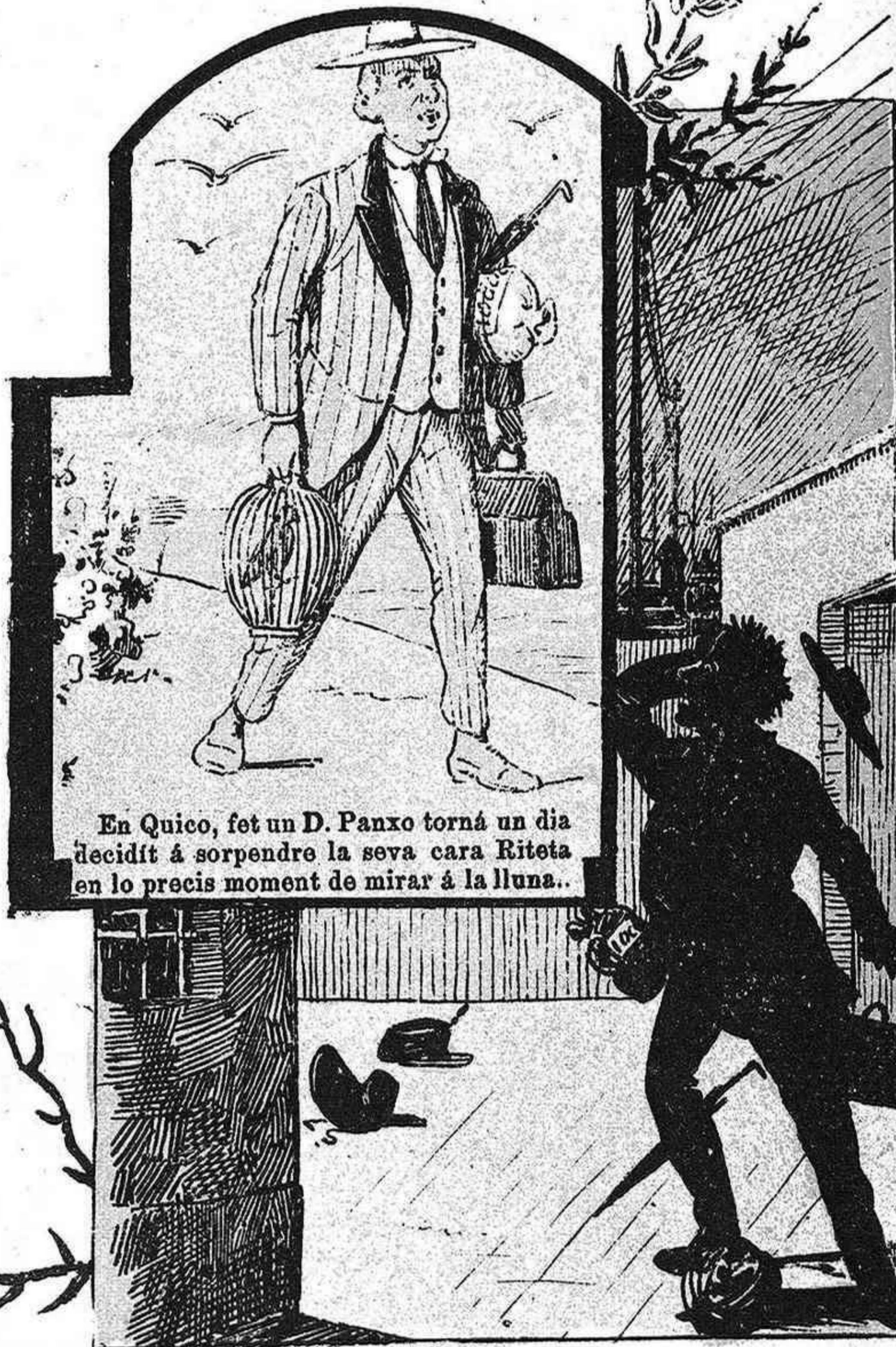
y la Riteta, per aquí... ab al negoci endavant...

quant, ara vé lo mes negre.

Arriva á la reixa del terrat, sent la veu d'ella, si efectivament; es ella, pero, tambe sent un altre veu, mascle y castellana per mes senyas.

En Quico, fet un D. Panxo torná un dia decidit á sorprendre la seva cara Riteta en lo precis moment de mirar á la lluna..

Deu de Deu! Ella ja la mirava ja, la lluna; pro de modo y de manera, que ell va quedar veyent las estrellas.

Xscaler

rancia, que no compreguessin prèviament los encarregats de posar la obra, el resultat qu' havia de donar.

Tres actes mal filats, inverossímils; un verdader ferrigo-ferrago sense gracia ni solta, sens una nota atenuant es el computo de dita producció que arribà á aburrir á la numerosa y distingida concurrència qu' omplia el colisséo del carrer del Hospital y que de segur no hauria acudit á altre estreno que s' hagués donat al dia següent, tan disgüstada va quedar del éxit de la obra; demostrantho gráficamente á la conclusió del espectacle.

Tots los actors fèren per salvar la obra del naufragi, lo que sols poden fer los artistas del Teatro Catalá; pero sos respectius papers á qual mes desairadíssim, foren eminents obstacles per conseguir son propósit.

No 'ls va valer el presentár los tipos ab la maestría qu' aquella companyia acostuma. Fuentes fentnos un jove de la primera volada ab una gracia que va encantarnos. Soler, el genérich Soler, creixentne de tal modo en sas insulsas escenas, que 'ns do-lia tant trevallar sense profit. D'en Fontova no'n parlém. Hasta aquí los tipos xocosos, ara tocant als que l' autor va voler que la agafessin per lo terme sério, va ser alló de que varen fernes pena. Lo nostre gran actor D. Teodoro Bonaplata fent un paper de Bebé del Circo Ecuestre; particularment en la ridícula escena que tèn ab lo Sr. Fontova en el tercer acte. No faltava sinó que 'l refresquessin y s' en vá cuidar el tipo que representava la senyoreta Fontova, tirantli un got d' aigua per sobre. Isern, las senyoras Parreño y Pallardò y la Sta. Fontova, creyém que passarian molt mal rato. Pindòs y Muns fèren dos criats malaguan-yats per aquella casa.

Corolari: Si ab aquest escarment, no hi ha més tino en lo successiu per qui ha de tenirlo, en posar las obras, ja li poden cantar la missa de Requiem al nostre Teatro Regional.

PEPET DEL HORT

LO DUBTE ETERN

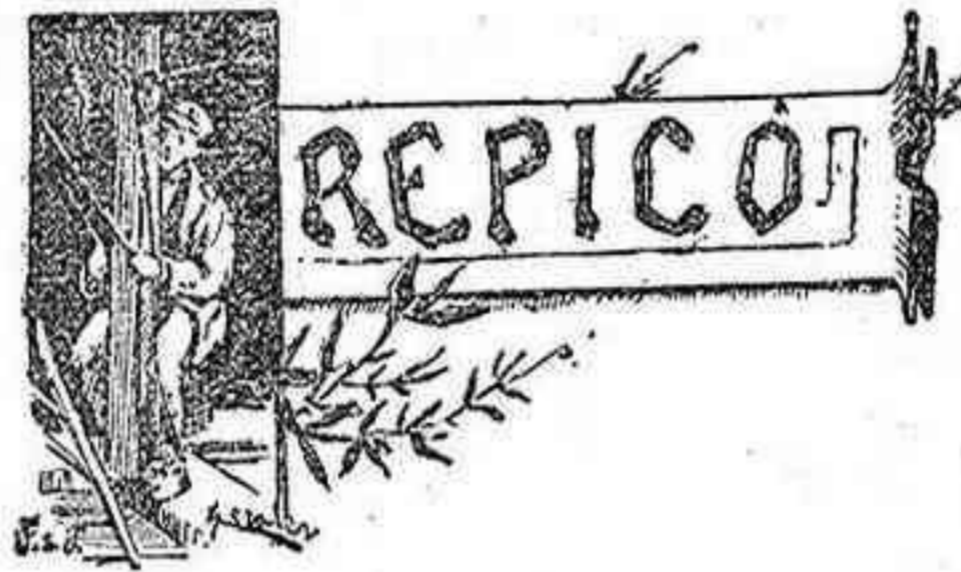
SONET

Allá va la nave;
¡quién sabe dó vál!...
Espronceda.

Rodolánt per l' Espay vertiginosa,
la bola terrenal vá á la ventura.
Cap forsa universal un punt detura
sa marxa sideral magestuosa.

De Sols escalonáts, prole confosa
en nombre y magnituts, desde l' altura
ab esclát poderòs, que viu fulgura,
diadema colossal de llum li posa.

Mari d' aquest vaixell l' home 's re-
véla
per coneixer la lley que l' avasalla;
y en vá vol aixecar l' immensa tela
que com llosa de plom sa fé amortalla;
pus lo dubte tussút que 'l amohina,
li crida eternalment: ¡Calla y camina!
A. FERRER CODINA.

Los lectors de «La Publicitat»
van estar ben divertits durant l'
estancia del Sr. Castelar en Bar-
celona. Ja 'n van menjar de Caste-
lar! Un fanátich del eminent tribu-
no 'm deya: noy, me l' han fet
aburrir!

Quantas revolucions hi ha hagut
menos justificadas que la que hi hau-
ria d' haber pel mal servey de la dit-
xosa Tabacalera?... Lo qu' es fuma
ja no es tabaco ni veneno, es... noy,
vés si hi ha algun escape...

Crech que 'n Varela quedarà
prompte en llibertat. Sempre ho
vaig dir: Puch equivocarme, pero
'm sembla que la criada es la única
culpable.

No faig l' ullét, no!

Que s' en poden comprar de co-
sas ab quatre cents mil duros! oy,
Papá?

Tres cosas que casi ningú fá:

Dormir vestit. Regalar lo que 's
necesita y llegir un diari qu' es pu-
blica en Barcelona titolat «El Bar-
celonés.»

Qu' estrany que 'n Moret no vin-
ga á visitar la nostra Exposició!

Vinga, no tinga temor! Qualsevol
es pensaria que 'ns ha fet algun
agravi.

Si vè li podrém donar grandios
alotjament en alguna de las molts
fábricas paradas que tením... Ah!
una cosa li puch assegurar y es que
si vè y sent xiulets no serán xiulets
barcelonins; com no van ser xiulets
saragossans los de'n Cánovas... pe-
ro, sab? may faltan perturbadors.
Vingui, vingui.

La nit que va anar en Cánovas á
Romea jo m' estava feya dos horas
en lo salò de descans esperantlo per
coneixerl, y no se si será aprehensió
meva, pero 'm sembla que 'm va
mirar malament... Al comunicarho
á un amich, 'm responguè: Noy, á
mi també.

No sè qué li hem fet...

El sobretodo que porta el pobre
Cristófol, sembla que l' hagin com-
prat á un drapaire; mirat desde la
Rambla fa molta llástima.

Jo si fos del Ajuntament, ó el se-
nyor Wolgamouth n' hi feya un al-
tre ó no l' acabava de pagar.

Diu qu' ara desseguida es posa-
rán á obrir el carrer de Bilbao y
que s' hi donará molta activitat.
Aixís m' agrada, aixís; emplear els
beneficis de l' Exposició: que gua-
nyan els diners parats?

A la reunió carlista que va tenir
lloch en el Teatro del Olimpo, hi va
haver cada bufa que cantava el cre-
do; téulas de gairò y mantéos á la
bandolera. *Olé, tu mare!*

Si aquella escena un autor dra-
mátich la posa en el Teatro, l' es-
comunican.

Y després dihuen si no es vá á
missa!... Tira peixét!

Qué pillos els demagogos que van
xiular en Saragossa!... pues no han
anat á Sevilla detrás d' aquell se-
nyor que mira malament, pel gust
de fer creurer qu' eran sevillans els
qu' han xiulat ara!

Tant es vritat, qu' els sevillans
en massa han dat la pallissa H als
demagogos saragossans, feríntloshi
un general y un Villaverde.

Pobre senyora! no guanyará per
sustos!

—¡Quina felicitat!—deya una noya á un altra, si 'ls homes fossin angels.

—¡Pues, filla meva, tots los que á mi m' han estimat ho son!

—¿Per qué?— preguntá ab interés la primera.

—Perque han volat.

Certa nit un Senyor's va presentá en lo despatx de un teatro ahont se representava una obra que habia tingut molt mal éxit y entregá una moneda de cinch pessetas per una butaca d' orquesta.

—Apenas habia donat un pas, cuant lo cridan dientli.

Senyó, aquesta moneda es falsa.

—Y créu vosté, replicá el Senyor, que daria una moneda bona per una obra dolenta?

Passava un senyor flaquissim per davant d' un restaurant, y un mosso que s' estava á la porta se'n anava á burlar.

—Ara passa un escuradents.

Calla!—li diguè un altre mosso, es parroquiá de casa y aixó descredita.

Un pagés, que no sabia llegir ni escriurer, pero que no era tonto, deya parlant d' un fill que li acabava de neixer.

—Miréu si ha nascut espavilat, que tè dos dias y ja sab tanta lletra com son pare.

Un metje deya que la impotencia es una de las tantas enfermedades hereditarias.

—Un dia se li presentá un jove casat, que no havia pogut tenir encara fills, á consultarlo sobre 'l particular.

Avans que tot, li diguè 'l metje, he de saber una cosa; m' ha de ser franch.

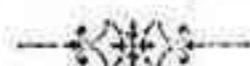
—Digui;

—Lo seu pare de vosté va tenir algun fill?

Telegramas particulars

de LA TOMASA

Madrid, 6-3 matí.—L' arrós no es vol acabar de couer; hi ha molta por de qu' es trenqui la *Cassola*.

Id., 6-4 matí.—Varela fora de perill; es creu que prompte es llevará. Millán molt millor de la recaiguda. Higinia á punt de combregar. Tots les periodichs anuncian: Lázaro el mudo ó el pastor de Florencia...

Roma, 7-4 tarde.—En Lleò, fet un lleò. La cervesa alemana li ha pujat al cap y abrés poden calmarlo.

Bruselas, 7-2 matí.—Diu qu' en el reparto de premis, tot son compares y comares. Qu' els expositors vénen lo qu' els dona la gana, y que el déficit es enorme y qu' els belgas tots se compran braguers.

Cuba, 5-3 tarde.—Ara dona gust! No es roba rés. Administració modeló!

S. Petersburg, 5-4 matí.—Tren imperial descarrilat. *Afortunadamente* s' han romput l' ánima no mes passatgers vulgars.

Berlin, 5-3 id.—Tocát del bolét y comitiva, al anar á Nápoli, portavan l' últim wagó plé de taps de suro per... aminorar la patacada cas de haberhi hagut algun choque.

Turquía, 5-2 id.—Bòch, major edat. Li han deixat anar cinquanta set hurís. Després passarà á la remonta de Conangléll.

ANUNCIS

Desde la plassa de Sta Ana á l' estació de Zaragoza's va perdre un papagayo calvo ab una piga sòta 'l bèch. Si algú l' ha trovat ja 'l pot deixar anar que no 'l volém.

En el cementiri del E. es vén un panteon de marmol molt *melodiós*. Enlo cimbori hi ha un guerrer ab *trussa y acuchillado* plomant una *gacela*. En demanan tres exemplars del «Joch d' els disbarats».

A la Rambla vaig anar á una raspa á enamorar.

Bitlléts de la loteria de l' Exposició.

Es pagarán los premis.

N' hi han alguns de descolorits pero es d' estar en las vidrieras de las administracions. Aquets si trehuen també's pagarán. Ens consta.

S' ha donat la Creu de Isabel I. Católica á D. Joan Cruixent (Cansalader).

Ara passarà una comissió á domicili per veurer si ha algú que no la tinga.

Gran específich del Dr. Audet.

Cura als tisichs. No hi fa rés que ja hajan mort, mentras no passi de quaranta vuit horas que sigan enterrats. Ara si que 'l que's mori sera porque voldrá.

¡Gran sombrereria! Gran competencia! Carrer del Bot 54 5º pis. Sombreros de franch, cosa may vista! La capsa vuit pessetas.

Tractat complét de Literatura que honra é ilustra, per D. Simon Alaban, carrer del Clós; no 'ns recorda el número, pero búsquin que ja 'l trobaran.

Han sobrat uns cuants Tenorios qu' han hagut de torná al corral qu' es darian molt barato. Es podrian emplear per rodar el bóixit hasta las corridas del any que vé. No 'ls hi han tirat cap banch pel cap.

Avis als Teatros.

Género per exhibir:

El dimars va arribarne p' el tren de Fransa, de fresch, que pot proporcionar bonas entradas.

CORRESPONDENCIA.

D. Lluís Salvador. Arregli el ritma dels últims sis versos del sonét y s' insertará.

D. Joan Arbós Aleu.

De tot lo que 'ns envia sols aprofitarem un cantar.

F. N. Elias. Anirà molta cosa; no la octavilla. Qué li ha fet aquet Sr. Almanya?... pobre home!

Ego Sum. Ens hem permès modificar los dos últims versos de la xarada; aixis anirà.

Qasquet. Anirà l' article. Avesis á escriurer en una sola cara; los cajistas m' han encarregat que li digui.

Picio Adan y C^a. La indole del Sonét no lliga ab lo esperit del nostre semanari.

P. Alegri. Crégui un cònsell d' amich, no eserigui versos; las Musas li agrahiran, ho sabém de bona tinta,

Pau Pelgrim. Eserigui altra cosa qu' es véu que 'n sab. Lo d' ara no 'ns agrada.

— Miri, miri, senyora, are passen
 — Y be, tonta no t'apuris; á Romea 'ls ensenyan per dos rals.

LO NEN FONTOVA

XARADA

Per lo sant de 'n Maginet
 la Prima-primera-dos
 va regalarli una hermosa
 y per cert molt cara tot.

Mes en Magi es un deixat:
 ahir vespre bebent rom
 hi va fe una dos-tercera
 y ja no fa gens de goig.

CANDOR SALAMÉ

ROMBO

Primera consonant. 2.ª Diversió en
 ancés. 3.ª Menjá d' animals. 4.^a
 om d' homa. 5.ª Id. 6.ª Fruyta. 7.^a
 la vora del mar n' hi ha. 8.ª Un dels
 t pecats capitals. 9.ª Vocal.

NOY CABO

PALMERA

Formar ab aquestas lletras deguda-
 ment combinadas, lo titul d' un dra-
 ma catalá.

Á LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

MUDANSA.—Cau, Jau, Pau, Nau.
 ANAGRAMA.—Los, Sol.

La Tomasa

PERIÓDICH IL·LUSTRAT Y LITERARI

Suscripció. . . . 0'50 pessetas al mes.
 Número corrent. . . . 10 centims.
 Atrassat. 20 id.

NOTA.—Tota reclamació po-
 drá dirigirse á la Imprempta y
 Administració de dit periódich-
 carrer Basea, 21 bis, botiga.

Barcelona.—Imp. Daunis, Miró y Comp.^a